

ÍNDEX

Pròleg.....	11
Introducció. Com va començar tot	13
Capítol 1: Coneixem la ciutat de Chicago	17
Benvinguda, bona acollida i ambientació	17
Descobrim racons insòlits de la ciutat.....	20
Ens movem amb diversos mitjans de transport.	24
Coneixem la part cultural: museus i teatres	26
Capítol 2: Connectant amb la màgia del Gospel	29
Tallers amb Whitman i Soul Children of Chicago.....	29
Participant a les celebracions de Gospel.....	33
Compartint vivències amb cors de gospel.....	38
Concerts del nostre grup Catalunya Gospel Choir... ..	40
Capítol 3: Els organitzadors fan la seva valoració....	43
Gemma Carbó, coordinadora del viatge a Chicago	43
Òscar Altide, director de Bellaquirzeband i pianista	64
Anna Roqué, directora de Carlit i ànima del projecte	48
Walt Whitman, director de Soul Children of Chicago	52
Capítol 4: Testimonis personals dels cantaires.....	53
Sopranos: Roser G., Alba, Rosa, Paki, Roser C., Maribel.....	53
Contralts: Irene, Maria, Cèlia, Esther.....	65
Tenors: Marina, Victoriano, Conxita	74
Baixos: Marc, Àngel. Pau acompanyant amb djembé	48
Capítol 5: El gospel i les xarxes socials.....	91
Correus electrònics: responsables i grup ens comu- niquem	91

Catalunyagospelchoir.yahhogroups. Intercanvi de missatges abans de marxar a Chicago.....	99
Facebook. Comunicació dia a dia des de Chicago per part de l'Anna Roqué	107
Organització del taller gospel de Whitman i enregistrament a TV3	111
Capítol 6: Tocats pel gospel	119
Comentaris dels cantaires sobre el taller de gospel	91
Viure el concert des de l'escenari.....	124
Viure el concert des de platea.....	130
Les meves vivències essencials del gospel.....	133
Nota de l'autora i agraïments.....	135

PRÒLEG

El llibre Chicago, una immersió al bressol del gospel. El seu ressò a Catalunya és un veritable llibre de viatges. De molts. Llegireu una descripció objectiva d'una ciutat meravellosa amb una gent molt acollidora i propera. Llegireu també la narració d'una experiència amb la comunitat afroamericana. Però sobretot, gaudireu de la lectura de les descripcions de tot un viatge interior que vam fer un grup de cantaires arran d'un viatge físic a Chicago.

Ha estat el viatge de les nostres vides, que ens ha fet moure tots els fonaments de la nostra educació i la nostra espiritualitat. Gràcies a la Conxita, a la seva tenacitat, a la seva manera d'observar la seva realitat i la nostra, ha estat possible reunir les experiències internes que ens ha promogut aquest viatge. La Conxita ha sabut animar-nos a intentar explicar el que ha significat conèixer el Walt Whitman i els Soul Children. Sense ella, tota aquesta experiència hagués quedat en una anècdota d'uns catalans amb un toc de rauxa, que es varen atrevir a anar a cantar gospel al vell mig del seu bressol...

Gràcies a la Conxita, podem fer arribar a molta més gent les nostres vivències i explicar què ens ha passat a tots i cadascun dels que hi vam anar. No és un llibre de viatges. Aquí no espereu trobar descripcions de monuments. És un llibre d'"El Viatge". Un viatge intern. Amb un punt de sortida que es diu aeroport de Barcelona. Però sense retorn. Encara estem nedant en els sentiments i l'experiència interna que va representar per a tots nosaltres. Ha donat el seu ressò a Catalunya.

Gràcies, Conxita, per intentar fer arribar arreu aquests testimonis!

Anna RoQUÉ, maig de 2012

INTRODUCCIÓ COM VA COMENÇAR TOT

Tot va començar, justament fa un any, a les Jornades Internacionals de Cant Coral de l'estiu de 2010. La Federació d'Entitats Corals de Catalunya (FCEC) i la Coral Carlit com a únic cor del gospel federat, va proposar portar l'afroamericà Walt Whitman, director de Soul Children of Chicago.

Durant aquells set dies de taller musical hi va haver un enamorament mutu entre la coral Carlit i el director Whitman. Anna Roqué, la directora de la Coral Carlit, va descobrir en aquest home el que havia buscat al llarg de la seva vida professional. En Whitman és un home en qui s'afegeix la humanitat, la força, la humilitat, la gran autoritat com a gran comunicador i gran músic. L'Anna va veure que tenia un carisma i una força interna difícil de descriure quan no es coneix en persona. Segons ella hi havia un abans i un després de Whitman. Per això va voler que tornés a Catalunya. Volia ensenyar el tresor que havia descobert i mostrar-ho a tothom per tal que la gent s'impregnés de la seva vivència del gospel, que creia que era l'autèntica que aconseguia remoure les ànimes fins al fons.

Finalment Whitman va venir el mes de desembre de 2010 convidat per la Coral Carlit a fer un taller de gospel. Van participar unes cent setanta persones, que van quedar meravellades de la força i l'energia que els va encomanar aquest director afroamericà. El taller va ser encara millor que la primera vegada. Whitman es va saber adaptar a les necessitats del grup, ja que és una persona intel·ligent i sap que cada país té una manera de fer i sentir i vol que la gent es trobi còmode amb ell. El curs va finalitzar en un macroconcert a les Cotxeres de Sants, amb un gran èxit participatiu per part del públic.

A partir d'aquí va sortir la proposta d'anar a fer un taller de gospel a Chicago dirigit per ell mateix. L'Anna va creure que era una gran oportunitat per veure en viu i en directe el funcionament de les comunitats gospelianes. Va fer una gran convocatòria per convidar a tots els que estiguessin interessats. El seu entusiasme el va encomanar arreu. En conseqüència, es va formar un grup que es va anar configurant amb persones de diferents inquietuds i edats. Després de set mesos d'assajos, durant deu sessions de caps de setmana, el grup es va anar cohesionant gràcies al poder de la pràctica musical col·lectiva. D'unes persones desconegudes va sortir un cor d'uns cinquanta cantaires. Tot un miracle!

Abans de marxar a Chicago, el Catalunya Gospel Choir va fer dos concerts. Un a l'església de Sant Ferran i l'altre a la Casa del Mar de Barcelona. Els cantants van tenir l'oportunitat de posar la locomotora gospeliana en moviment, tot obsequiant somriures amb l'energia positiva que el gospel regala amb la seva màgia. Observant el cor, es podia captar mirades de gent d'una certa edat amb un punt d'innocència, amb una guspira de felicitat als ulls, com si estiguessin descobrint sensacions que no sabien que poguessin sentir. Com si de sobte haguessin descobert la força del gospel. El públic va captar l'energia i l'alegria com si fossin un sol cos, una sola veu i una sola ànima, que es movia al mateix batec que la música. Van respondre picant de mans i finalment van acabar ballant tots plegats.

Com a testimoni personal, puc dir que em sento afortunada de formar part del grup de Catalunya Gospel Choir. Estic il·lusionada i engrescada d'omplir-me del món de gospel de la comunitat afroamericana de Chicago. Quan canto enmig del grup em sento connectada amb l'energia de la terra i em surt un somriure de dins l'ànima, que em transforma. Crec que participar de la màgia del gospel en directe és una gran experiència que em marcarà per sempre.

El 21 de juliol uns cinquanta catalans intrèpids començarem l'aventura americana tenint com a capdavantera

l'Anna Roqué, secundada pel seu petit equip incondicional, amb l'Òscar Altide tocant el piano i la Gemma Carbó coordinant el viatge. El somni d'anar a Chicago per fi, es farà realitat. No serà un simple viatge, serà un autèntic viatge iniciàtic.

CAPÍTOL 1

CONEIXEM LA CIUTAT DE CHICAGO

Benvinguda, bona acollida i ambientació

El viatge ha anat molt bé però ha estat una mica llarg. Per fi ja sóc a Chicago! A fora ens espera l'Amy Bryant i el seu company Ramah Bigten Williams amb una pantalla digital on van sortint les paraules: Catalunya, Gospel Choir respectivament. Ens diuen que el Whitman els ha encarregat que ens facin l'acolliment. Com que ens hem d'esperar una bona estona perquè l'autocar no ve, tenim temps de parlar amb ells i puc constatar que es veuen unes persones agradables. Em sento contenta i satisfeta d'haver arribat però estic una mica adormida i cansada d'esperar. Mentrestant em dedico a observar la gent del voltant. A davant tinc una família amb tres fills, la dona va tapada amb un mocador virolat fins dalt, quasi no se li veuen els ulls. Com a contrast l'home va amb una camisa de quadres i uns texans. Per saludar-se es fan tres petons. En un altre racó hi ha unes dones que van amb sari, crec que són de l'Índia.

Per fi arriba l'autocar, un cop estic asseguda faig esforços per no tancar els ulls però és impossible. El Víctor, que el tinc al costat, no para de fer fotos i li dic que em desperti quan vegi alguna cosa interessant. Quan m'avisava i obro els ulls, em sembla que estic somiant en veure els edificis tan alts, il·luminats amb una llum neta del capvespre.

Ens porten fins a l'hotel Essex Inn. Quan entrem a l'habitació em sorprèn veure dos llits i nosaltres som tres: la Dolors, la Roser i jo. Llavors anem a demanar un supletori, tot i que és una mica estreta, però ens encabim com podem. Sortim a sopar al Grand Park, que el tenim al costat. Prenem una hamburguesa i un refresc.

S'està bé! Passa l'aire i la música és agradable. Estan fent un concert de danses de Sèrbia i ballen molt bé. Els ulls se'm tanquen, fa més de 24 hores que m'he llevat. Anem a dormir, demà serà un altre dia!

De bon matí ens espera l'Amy per portar-nos en un bus turístic per conèixer i ambientar-nos en la ciutat de Chicago. Té dos pisos i pugem al segon per veure-ho tot més bé. Quan estem tots a dalt fent fotos, aficionats amb els edificis alts de vidre tan espectaculars, veig que el cel es comença a posar gris, s'està preparant un temporal. De sobte han començat a caure gotes grosses de pluja i en un moment s'ha posat a ploure a bots i a barrals. Llavors ens donen uns plàstics blancs i quan els tenim tots posats i encaputxats, ens mirem i riem perquè semblen monjos.

La pluja cada vegada és més forta i els carrers semblen canals d'aigua. No tenim més remei que anar al pis de sota l'autocar, on hi ha sostre per aixoplugar-nos. L'espai és petit i estem com en una llauna de sardines. M'assec en un racó al costat de la finestra i faig fotos. Quan les miro m'adono que han quedat originals. Amb la boira i les gotes de pluja, sembla que estigui en un lloc fantasmagòric. L'aigua cau del sostre i ens mullem pertot arreu.

En aquest moment tan caòtic un de la colla comença a cantar cançons de gospel i tots el seguim. Es crea molt bon ambient entre nosaltres. Crec que com a grup hem tingut una bona reacció davant d'un contratemps. Ha estat divertit, hi ha hagut bona dinàmica entre nosaltres. És un bon començament de la nostra estada a Chicago.

Finalment ens porten a l'hotel i ens donen quinze minuts perquè ens canviem la roba mullada. Un cop ens hem eixugat entrem altre cop a l'autocar. Durant el trajecte el Fèlix s'ha dedicat a recollir en un plàstic tota l'aigua que anava caient de les goteres, però de sobte en frenar ha caigut tot el que havia recollit a sobre de la M. Carmen i la Paki. Han quedat més mullades que abans. La Irene també s'ha mullat ja que tenia una gotera que li anava caient a sobre però no es podia moure perquè estàvem col·locats com un puzzle. Quan arribem al Hard

Rock i baixem per dinar, el primer que hem fet és estendre la roba mullada. Fem una bona pinta, som l'atracció del restaurant, no cal muntar cap espectacle, nosaltres ja el portem incorporat. Hem menjat força bé en taules de quatre i de mica en mica ens anem coneixent.

En sortir del restaurant, amb la Roser fem una volta fins al pont típic del riu Chicago, que surt a les pel·lícules, i ens fem una foto de record. Anem a buscar l'autocar i ens fan esperar molta estona per un problema tècnic. Es veu que els transports que hem agafat nosaltres no acaben de funcionar perquè des que hem arribat no han vingut a l'hora que havíem quedat.

Quan finalment l'autocar ens porta a l'hotel, uns quants decidim anar a veure la gran Biblioteca Harold Washington, un edifici emblemàtic de la ciutat. El van inaugurar el 1991, i deu el seu nom al primer alcalde de raça negra de Chicago. Conté quasi dos milions de llibres i revistes en 145 km de prestatgeries. Fem una visita ràpida perquè s'ha fet tard i també volem anar a la llibreria Border's Great Amèrica. Quan entrem quedo impressionada de la gent que hi ha fet cua per pagar, la majoria porten dos o tres llibres. És una cosa insòlita per mi i quedo admirada de l'afició que tenen per la lectura. Aquí crec que no cal que facin grups d'animació a la lectura com els que porto a l'escola.

Per tornar cap a l'hotel passem pel Millennium Park i avinguda Michigan on ens trobem la Crown Fountain, una font del barceloní Jaume Plensa. Consta de dues torres de blocs de vidre posats als dos extrems d'un mirall d'aigua. Raja aigua des de dalt de les torres, sortint imatges de paisatges i cares de persones, que canvien contínuament: somriuen obrint i tancant els ulls. De tant en tant surt un doll d'aigua per la boca i els nens es posen a sota per mullar-se i refrescar-se. Aquí tothom fa festa quan arriba l'estiu després d'un hivern molt dur amb baixes temperatures.

Quan tornem a l'hotel anem a dalt al terrat a assajar al costat de la piscina. Mentre cantem hi ha persones

que estan prenent el sol i es posen a cantar amb nosaltres. Per uns moments quan veig tot el grup reunit em transporto a Barcelona, assajant a l'escola de música com hem fet durant tant de temps. Llavors sento una gran emoció quan miro al voltant i veig els gratacels al fons, que fa evident que estem a Chicago. Estic gaudint molt! El somni ja és realitat!

Al vespre anem a patinar a l'Skating Glenwood Roller Rink i a participar en una festa amb els nens del cor de Whitman, Soul Children of Chicago. Ens proposen que ens posem patins. Ja fa molts anys que no patino i em fa una mica de por, més que res per si caic o em trecó una cama. Com que veig que els fa tanta il·lusió m'hi apunto. Quan entro a la pista vaig una mica de tort i m'arrambo a la paret. Com que em veu insegura, ve un noi del cor Soul Children of Chicago per ajudar-me i em dona la mà. Gràcies a ell guanyo seguretat i perdo la por. Em deixo anar i de cop em ve a la memòria tots els moviments pràctics. Sembla mentida el que arriba a bloquejar la por. He gaudit i em sento feliç perquè he recuperat una part de la meva infantesa tot recordant vells temps.

Durant el viatge de tornada estic al costat de l'Anna Roqué, la directora del Cor Carlit, que és la que ens ha embarcat en aquest projecte. M'explica les seves vivències i com es connecta amb l'energia de gospel. Fa vint anys que va començar el grup del Cor Carlit. El fet de conèixer el Whitman l'ha ajudat en el seu procés personal. Ha passat l'estona de pressa amb la conversa tan interessant que hem tingut. Sento una bona empatia i connexió amb l'Anna. La valoro i l'admiro perquè és una dona que sap el que vol. És valenta i lluitadora.

Descobrim racons insòlits de la ciutat

Avui és Sant Jaume i ens han donat un dia lliure per anar a conèixer més la ciutat. Hem format un grup de sis persones: Dolors, Josep, Alba, Enric, Roser i jo. Ens hem llevat aviat per anar a esmorzar a un lloc que fan els